

воденицата спря. Тогава седна на камънитѣ и повика другитѣ дяволи да му даватъ смѣтка.

Най-напредъ влѣзе чебукчията. Следъ него се заредиха малки и голѣми чудовища, до като дойде най-после редъ и за мене.

Измжкнахъ се изъ скривалището си, стиснахъ здраво лоста и се изправихъ предъ царя на деволитѣ, като поздравихъ по тѣхному: „Шомбъръ-Лесъ!“.

— А какво си правилъ днесъ? ме запита той.

— Ваше валичество, днесъ азъ нищо не можахъ да направя, но това което ще сторя, сега ще видишъ! Па като замахнахъ съ лоста, та право въ главата!...

Чуха грозенъ викъ и дрънкане на тенекия. Замахнахъ налево, надесно, до като всичко утихна въ воденицата.

Тогава отидохъ при огъня, сбутахъ главнитѣ и се огледахъ наоколо. Отъ дяволитѣ не бѣше останало нищо. — Само короната на царя и чебуцитѣ на чебукчията намѣрихъ. И царьтъ бѣше избѣгалъ. Види се, не съмъ можалъ да му строша главата.

Омихъ се набързо и се облѣкохъ. Домлѣхъ житото и ето ти сега подарѣкъ единъ чебукъ и короната на дявола за споменъ! —

— Видите ли оная ржждява тенекия съ биволскитѣ рога, що съмъ я окачилъ подъ стрѣхата? завърши дѣдо Митко приказката, — това е неговата корона. А този чебукъ, съ който пуша сега е отъ дяволскитѣ чебуци — подарѣкъ отъ Никола.

* * *

Години се минаха отъ тогава. Пжтувалъ съмъ често пжти по шосетото и колчемъ спирахъ на моста, все си спомняхъ за дѣдо Митковитѣ дяволи и за безстрашния Никола.

Г. х. Атанасовъ.

Редактори:

Ст. Баджовъ, Д. Чолаковъ Хр. Спасовски.

Адресъ: София, ул. Гурко 58.